

PROYECTE
(B)ISIBILITZA

DIES AL CARRER

Índex

0. Pròleg

1. Pili

2. Antonio

3. Josep

4. Alfonso

5. Fran

6. Ildefonso

Pròleg

AGRAÏMENTS

*Assís Centre
d'acollida*

*Fundació BCN
Actúa*

*Simone Biehler
Mateos*

*Guillermo
Amellugo*

*Nicolás
Jarrín*

*Jordi
Benet*

APPROACH AMATEUR A UNA CAUSA PENDENT

«Després d'algunes experiències properes, vaig desenvolupar la idea de realitzar aquest projecte. Un viatge visual i sonor que barreja les realitats sovint desconegudes i prejudicades que ens creuem en el nostre dia a dia. El temps em va portar a madurar aquesta idea de retratar les cares i les veus d'un col·lectiu social que sovint passa desapercbut pels grans clixés i falsos mites que la societat ha cregut a ulls clucs.

No obstant, no va ser fins que va arribar el moment de decidir la temàtica del meu Treball de Final de Grau, que em vaig atrevir a fer-ho. Probablement, l'oportunitat que se'm presentava acadèmicament va ser el punt d'inflexió per a tirar el projecte endavant. Tot i que no tenir present la forma, sabia perfectament quin era l'objectiu.

Tot i que la història es desenvolupa més en la vida dels protagonistes, més que en la meua pròpia, trobo imprescindible apuntar que les amistats que he pogut fer al llarg del procés han suposat un abans i un després per mi en tots els sentits.

Per últim, però no menys important m'agradaria agrair a totes aquelles persones i entitats que m'han ajudat a fer possible un projecte ambiciós que ha suposat una experiència increïble per mi, tant en l'àmbit personal com acadèmic.»

L'actitud davant de la vida

CITES

“Els primers dies al carrer no et fies gaire de la gent, perquè no saps què et pots trobar.”

TREBALLADORA NATA

Vaig estar força temps dormint al carrer sola, descansant en camions, darrere de gasolineres, i un llarg etcètera, atès que abans no hi havia gaire informació sobre allotjaments. No és com ara que fàcilment pots saber quins albergs i/o centres hi ha disponibles.

Després d'un temps, em vaig ajuntar amb una persona per tal d'agafar-nos un pis. No obstant, entre la meua addicció a l'alcohol i la seva ludopatia la relació no va prosperar. Ens van desnonar i em vaig tornar a trobar al carrer. Em va costar molt deixar la persona perquè m'amenaçava amb els meus fills, què per mi són intocables.

Un dia dormint a la Bonanova -un dia molt plujós per cert-, va venir la Guàrdia Urbana a informar-me sobre l'existència del centre Assís, on vaig acudir l'endemà. Porto aquí des de l'any 2009, i des d'aleshores, he participat en diferents activitats i tallers, que m'han ajudat a superar la meua addicció. Actualment estic amb un nou tractament què és força estricte, però m'està ajudant a superar-ho.

Remuntar sempre és possible

CITES

“La remuntada comença com totes les remuntades, quan has arribat abaix de tot és quan comences a pujar”

INFORMÀTIC PER PASSIÓ

Dels primers dies que vaig estar al carrer la meva sensació és zero, perquè no els recordo. Explicat en argot informàtic, el cervell va decidir que el record era tan desagradable que no ho va gravar, sense còpies de seguretat. Ho va esborrar tot, sense deixar cap mena de rastre.

És a dir, tinc una amnèsia durant uns 15 o 20 dies, que no recordo ni on vaig estar, ni que vaig fer, ni on vaig anar, ni res. El primer record que tinc és estar per la zona de Sants, què va ser on vaig trobar un mossèn que em va donar l'adreça del centre Assís, incentivant-me a anar-hi per tal de trobar ajuda.

Bé, la remuntada comença com totes les remuntades... Com acostumo a dir a les xerrades que fem, quan els avions arriben a l'aeroport, baixen, aterren i un cop són abaix de tot se'ls hi fa una revisió, una posada a punt i un cop llestos comencen a prendre el vol. Amb les persones sense llar passa el mateix; cauen i arriben al fons del pou, però a partir d'aquí què queda? Tornar a sortir.

Has de posar molta disciplina, moltes ganes, has de tenir clar, a on estàs i quin és el camí que et queda.

És impossible descansar al carrer

CITES

“He presenciat moltes baralles al carrer, inclús pallisses, en les que em vaig posar pel mig perquè ningú era capaç de fer res”

PASTISSER I EXMILITAR

Després d'una llarga formació com a pastisser i militar, vaig acabar al carrer el 2005 per manca de feina i problemes familiars, fins al 2015 on vaig rebre ajuda per part de les entitats.

Els primers dies van ser terribles, no pots descansar en cap lloc, pel clima, pels insults, pels robatoris... És massa perillós. Ho vaig intentar durant un temps, però sense èxit. De fet, en aquest temps va morir la meva amiga Rosario, a l'infame caixer del carrer Guillem Tell.

Quan fa un temps que estàs al carrer, aprens a desconfiar de la gent, ja que vius situacions molt violentes, tant verbals com físiques. Per aquest motiu, vaig decidir marxar a Collserola a dormir al ras, on no hi havia problemes.

Més tard, aquell lloc es va acabar convertint en un campament, on de tant en tant ens visitaven els porcs senglars. Però en cap cas, eren motiu de problemes, ja que els animals no són perillosos, en canvi, les persones, els humans sí.

Fes-ho original

CITES

“Si has de viure al carrer i tens l'oportunitat, fes-ho bé, fes-ho original, crea una llar de la qual tothom es quedi parat”

LA CULTURA ÉS NECESSÀRIA

Per culpa d'una herència fa 3 anys que dormo al carrer, al barri de Gràcia, i realment ho agraeixo, perquè necessitava un canvi. Com ja coneixia la zona de quan hi treballava com escombriaire, vaig decidir venir aquí, on vaig trobar un buit legal, brut i abandonat, què vaig aprofitar. El vaig netejar i li vaig donar vida, per tal de construir-me un petit habitatge, que actualment s'ha convertit gairebé un punt turístic de la zona.

És on visc actualment amb els meus dos gossets, que m'ajuden a mantenir el seny i a actuar sempre en fred i mai en calent, i així evitar les reaccions impetuoses i errònies. Citant al filòsof alemany Rudolf Steiner “La experiència nos despoja de la inocència, la sabiduria nos despoja de la ignorància”.

Els primers dies que vaig arribar al barri em vaig trobar reaccions molt diverses, de rebuig, de curiositat..., ja que la gent no et coneix i no sap quines són les teves intencions, de manera que directament et posen una etiqueta per saber qui ets.

Malgrat això, sempre he mantingut una molt bona relació amb els veïns, que em donen suport i m'ajuden amb roba, menjar o qualsevol cosa que necessiti.

Tots som persones dignes

CITES

“Has de mantenir-te feliç, perquè no et queda una altra”

PSICÒLEG I INFERMER

Després d'estudiar dues carreres, de les quals no vaig arribar a exercir, en addició a alguns motius familiars, em vaig veure en situació de carrer a un poble proper a Toledo. Després de cercar feina sense èxit per diverses ciutats d'Espanya, vaig decidir venir a Barcelona, on ja hi havia estat de petit, per a conèixer més a fons les arrels de la meva mare.

Els primers dies al carrer són extremadament durs, especialment si vens de fora, perquè no coneixes la ciutat. No saps on menjar, on dutxar-te, on fer les teves activitats diàries.

Crec que has d'estar en aquesta situació per a poder arribar a entendre la duresa del moment, el què suposa passar de tenir una llar, diners i una vida còmode, a no disposar de res. És realment difícil.

Malgrat això, el carrer t'ensenya moltes coses, aprens a defensar-te de la gent, dels robatoris i de les agressions de tota mena.

Tots mereixem una oportunitat

CITES

“Les persones esquizofrèniques som persones tant intel·ligents com qualsevol, simplement no tenim la capacitat d’expressar-nos.”

LA FE EN DÉU EM VA SALVAR

Amb 29 anys em van diagnosticar esquizofrènia. Uns anys després em vaig veure al carrer per algunes circumstàncies personals i familiars adverses.

Els primers dies van ser molt caòtics, ja que dormia en un abocador als afores de Barcelona, entre brutícia i en un moment en el qual encara no controlava la malaltia. Vaig intentar acudir a la meva família, però em va girar l’esquena, i per causa de la meva malaltia no trobava el suport que cercava en les institucions.

Després de vagar uns dies sense rumb, vaig decidir estirar-me en una carretera, fins que la policia em va trobar i finalment em van derivar a un centre psiquiàtric. En aquest indret ho vaig passar realment malament, ja que em punxaven de forma constant, una acció que jo considerava una agressió en tota regla i que no m’ajudava gens amb la meva situació mental.

Anys després, vaig estar un temps a la presó, on finalment em vaig convertir al cristianisme. La fe en Déu va ser el que em va mantenir centrat, i el que finalment em va ajudar a controlar l’esquizofrènia. Avui en dia, ja no prenc medicació de cap mena.

Alex Ruggeri

UOC 2018-19

Tots els drets reservats ©

